

[Justitsministeren.]

de normalt ikke får noget vederlag for arbejdet.

Arbejdet foregår i reglen på den måde, at der efter tilvejebringelsen af det nødvendige materiale holdes møder med større eller mindre hyppighed, og det vil vist være almindelig kendt, at der spildes meget tid og arbejde derved, at behandlingen af et spørgsmål må afbrydes og genoptages en uge eller en måned senere. Denne arbejdsform er antagelig hovedbegrundelsen for, at man med rette kan beskyjde dansk udvalgsarbejde for langsomhed. Hvis medlemmerne af et udvalg nu er villige til og undtagelsesvis har mulighed for i en kortere periode udelukkende at beskæftige sig med udvalgsarbejdet, bliver det ministeriets sag at tage stilling til, om de fordele, der kan opnås ved en rationalisering af arbejdet, står i et rimeligt forhold til det offentliges udgifter ved ordningen. Skønnes dette ikke at være tilfældet, må man affinde sig med, at udvalget arbejder videre på den traditionelle måde med de mangler, den indebærer.

Jeg for min part mener, at den ikke-traditionelle arbejdsform er fordelagtig, og at det offentlige derfor må bære udgifterne derved i de tilfælde, hvor et udvalg behandler mere omfattende og komplicerede problemer — når udvalgsarbejdet er nået frem til de senere stadier, hvor en flerhed af forslag skal passes sammen, deres konsekvenser vurderes og lovtæst og lovmotiver have deres endelige form. Det er begrundelsen for min stilling til afholdelsen af udgifterne ved arvelovsudvalgets ophold uden for København, og det er begrundelsen for, at jeg anser det for rigtigt at gå med til samme ordning i tilsvarende tilfælde.

Der har været fremsat en række forslag til ordninger, hvorefter udvalgsarbejdet skulle blive lige så effektivt, uden at det offentlige skulle have udgifter ved arbejdet. Herom er efter mit skøn blot at sige, at så længe udvalgsarbejdet foretages ved, at folk frivilligt stiller deres arbejdskraft til rådighed, kan ministeriet ikke give forskrifter om, at arbejdet skal foregå på den ene eller anden måde. Kun i det omfang der bliver tale om afholdelse af udgifter, har ministeriet afgørelsen. Så længe folk med de nødvendige kvalifikationer er villige til at påtage sig udvalgsarbejde ved siden

af deres egentlige arbejde på de vilkår, vi byder dem, er ordningen billig, langt billigere end i vore nordiske nabolande.

Socialministeren (*Bundvad*): Det forekommer mig, at udvalgets formand, det ærede medlem hr. Brodthagen, efterlod tvivl om, hvorvidt åndssvageforsorgens regnskaber var underkastet kritisk revision, og det synes jeg ikke kan gå upåtalet hen.

Det er sådan, at revisionsdepartementet på et hvilket som helst tidspunkt kan tage et hvilket som helst afsnit af statens områder ud til særdeles kritisk revision ud over den løbende revision. Det er da heller ikke det spørgsmål, der er diskuteret mellem socialministeriet og revisionsdepartementet. Det er alene spørgsmålet om, hvordan revisionen, om jeg så må sige den daglige revision, revisionen for de enkelte felter, områder eller centrer skal tilrettelægges; det er altså slet ikke et spørgsmål om tvivl med hensyn til effektiviteten af revisionen.

Edel Saunte: Der sidder i folketinget 4 medlemmer af åndssvageforsorgens bestyrelse, og det er en selvfølge, at ingen medlemmer af denne bestyrelse, som samtidig er medlemmer af det høje ting, på nogen måde vil hindre, at åndssvageforsorgens regnskab bliver kritisk revideret af statsrevisionen; men det, der er problemet, er, at statsrevisionen har vist sig overordentlig usmidig i forhandlingerne om den daglige revision, den, som den højtærede socialminister nævnte.

Vi sidder i bestyrelsen for åndssvagevæsenet, der har institutioner spredt over hele landet, store eller små institutioner, der naturligvis må være regnskabsførende på en række områder. Der er værksteder, landbrug og mange foranstaltninger, og det er i høj grad nødvendigt, hvis en bestyrelse skal kunne tage ansvaret for sådanne virksomheder, at bestyrelsen har en stedlig revision, som uanmeldt kan komme og efterse de pågældende kasser, lagre o. lign. Vi kan ikke have ansvaret for en sådan administration med en statsrevision, der kommer og ser på det engang ad åre eller kommer en gang om året el. lign., eller som indkalder disse små institutioners bøger og bilag til København.